

Ноември - Декември 2006

Гвинея. Гвинея-Бисау. Екваториална Гвинея. Папуа Нова Гвинея, гвинейско прасе и гвинейски червей. Това бяха всичките асоциации, с които преминах границата на тази западноафриканска държава. Даже гвинейското прасе изобщо не е прасе и няма нищо общо Гвинея... а би трябвало да се нарича перуански хамстер и се среща най-вече привечер по южноамериканските сергии - набодено на шиш, изпечено, хрупкаво и вкусно. Потопих се в страната без никаква подготовка и изкарах там най-интересните 3 седмици от пътуването си, а сега се чудя дали Гвинея е африканската Швейцария или африканския Тибет. Основната част от престоя ми мина във Фута Джалон - планинска местност с приятен климат (Швейцария в умален мащаб), от която (подобно на Тибет) извираят всички големи реки в района.

Всичко започна със следната аномалия - напуснах Сенегал на 22.11.06, а влезнах в Гвинея на 21.11.06. Африканските граничари са свободомислещи хора и ако са на кеф да ти сложат печат той често ще е с грешна дата. Понякога слагат входен вместо изходен или два входни върху еднократна виза, а като краен резултат паспортът минал през ръцете им е подпечатан, задраскан, подписан и разпардушен. Няколко километра след границата военните провериха с усърдие мастилени петна на граничарите и най-накрая пристигнах по тъмно в първия град - Кундара. Бързо намерих "хотел" за 1\$ и хапнах салата, авокадо и пиле при Линда. Стори ми се, че тя готви зверски след постната сенегалска кухня, а първите впечатления от Гвинея бяха, че страната изглежда пънкарски - нямаше ток, нямаше вода и бирата беше евтина.

Мохамед Аюб ми бе казал две неща за Гвинея. Едното беше, че дяволът живеел на Фело (хълм или камък на езика пулар) Баджар (10км след Кундара), а другото - да внимавам много, защото пътят минавал над страшни пропасти. След като разбрах, че хората живеещи в саваната наричат с думата пропаст всичко по-дълбоко от 5 метра, реших да проверя как се е устроил дявола. Срещнах един здрав германец на велосипед, но той не знаеше посоките, а малко след това местен селянин ме упъти с репликата да не се качвам на скалата. От там понякога се появявали огънове, а понякога бликвали ручеи, никой не знаел какво става горе и нямал желание да научи, а последната експедиция се завърнала в умален състав и дрипаво състояние. Африканците обичат да преувеличават, а аз се запътих към Фело Баджар и по пътя до там успях да науча малко пулар. Първо се разминах с един фулани и той ме поздрави с "нджарам" (здравей). Отговорих му на лош френски, но когато се разминавах със следващия направо изстрелях "нджарам", а той отговори с "нджарам, налато?" (как минава времето?). Оставих третия фулани да ме поздрави, попитах го как минава времето и тогава изникна новата дума "джантум" (добре) заедно с въпросите "мерсуде?" (как е търговията?) и "бен гуре?" (как е семейството?). Впоследствие тези 5-6 елементарни думи отвориха доста врати и при фуланите в Гвинея и при фуланите в Мали. След 2 часа стигнах и до скалата на дявола. Това бе масивно плато, дълго и широко с километри, което се извисяваше на около 500 метра над гвинейските равнини. Стените му бяха на много места отвесни, а местните не искаха да кажат дали има пътека нагоре и как се стига до върха - така безславно завърши първата ми гвинейска разходка. Прибрах се в Кундара и погледах шампионската лига на генератор. В града имаше цели две кина - едно до друго и разделени от тънка ламарина. Когато коментаторът на мача мълчеше се чуваха гилзите на Брус Уилис от "Умирай трудно".

На езика пулар "фута" значи местност, в която живеят фулани. Вече бях минал покрай Фута Торо в Сенегал, а Фута Джалон идва от най-разпространеното фамилно име в района - Джало. Когато ме питаха как се казвам, стандартният ми отговор стана - Юри Джало, а щом някой се усъмнеше, че това е самата истина признавах, че всъщност се казвам Юри Суре. Джало, Суре и Бари са имената на 90% от фуланите в района, а фуланите са и най-многобройния етнос в Гвинея. Няколко седмици след заминаването

ми, тази малка и китна държавица се появи натрапчиво по новините с масовите стачки против президента Лансана Конте. А той произлиза от малцинството сусу, обитаващо най-вече столицата Конакри и като заклет алкохолик бе отписан от бъдещето на страната още преди 5-6 години. Но обречените умират най-трудно, президентът имаше здравата подкрепа на военните и хората, които го познават твърдяха, че умът му все още не бил засегнат от алкохола. В резултат на стачките бяха застреляни около стотина фулани (които държат профсъюзите), но все пак се стигна до частичен компромис между етносите. По това време нямаше никакво понятие от гвинейската съвременна история, но поразгледах банкнотите (нов гвинейски франк) и установих, че подписите на министъра на финансите и шефа на националната банка са едни и същи по франковете от 1985, 1998 и 2006 година. Предишният президент Секо Туре бе управлявал почти колкото бай Тоше, а след това държавата попаднала в ръцете на други властелини-дълголетници. Като резултат инфлацията имаше осезаеми размери и единственото странно бе, че в Гвинея нямаше никакви просяци. Те отдавна бяха фалирали.

След Кундара, пътят започна да се вие над още по-ужасни 10 метрови пропасти, а встрани от него се появиха термитници с формата на половинметрови гъби. Подминахме германец, движещ се с бясна скорост на велосипеда и малко по-късно един допотопен (ръчно задвижван) ферибот, закрепен с железни въжета ни прехвърли през единствената широка река на средата на разстоянието. Шофьорът започна да кара на слалом между многото дупки и стотиците крави, които препречваха пътя. След всичките кози в Сенегал да видиш крава направо действаше като мехлем на стомаха. Появиха се безкрайни плантации от касава (маньок) - растение високо около метър, чийто корен прилича на огромен продълговат картоф и има подобен вкус, когато се махнат жилките. Касавата е най-разпространената храна по тези географски ширини, като корените ѝ могат да се варят, пържат и правят на брашно (тапиока) или пюре. А освен касава се заредиха и портокалови дръвчета, чиито плодове за разлика от продаваните в Европа имаха вътрешност натъпкана с жилки. Местните тук, а и навсякъде по Западна Африка, само отрязваха горната част на портокала и изпиваха сока, защото месото не става за ядене. Кубинските портокали примерно са деликатес в сравнение с африканските. Привечер пристигнах в град Лабе - административния център на Фута Джалон. Равносметката беше 230 км за 10 часа, но бях доволен, тъй като някои коли го минават с дни.

Около Лабе има доста неща за гледане, но след като поговорих с един шофьор на мото-такси от Сиера Леоне ("да видиш какъв модерен град е Фритаун - тия тука са направо селяни") той спомена върха Фело Колима и водопадите Сонсоре. С питане стигнах до стадиона, а точно от тревата му на около 10 км на юг се виждаше обрасъл зелен връх с формата на нос на човек в легнало положение. Поех в тази посока, излезнах извън града, минах през някакви махали, през хълмове и долинки и когато имах изглед към Фело Колима коригирах посоките. Интересно е да се търси пътеката към непознат връх без карта и без пътеводител, но знаеш ли името му няма страшно и винаги се намира кой да те упъти. По някое време изникнаха две петгодишни деца, които се появиха с викове "тумбаки-тумбаки", задминаха ме бавно и почнаха да вървят на 20 метра от пред. Спираха на разклоненията и ме изчакваха, а после посочваха наляво или надясно, избързваха и пак се спираха на следващия разклон. Да си вземеш гид е все едно да отидеш на проститутка, но в случая нямаше нищо против децата, които се чувстваха все по-спокойно и по-уверено в присъствието ми. Заприказвахме се със знаци, минавахме през огради, дворове и къщи, а когато прекалено се отдалечихме от селото и територията им, те също започнаха да бъркат пътеките. В началото (без много свян) ни упъти една негърка гола над кръста, но постепенно децата все повече и повече се лутаха и чудеха накъде да тръгнат. Зацепихме към едно възвишение и на следващата къща се разбра, че съвсем не сме натам. За нас се залепиха още 3 деца на същата възраст и така гидовете станаха 5 малки негърчета. Бях взел 3 литра вода и малко бисквити, които свършиха почти

мигновено, но след като преджапахме реката, се спуснахме до водопадите Сонсоре и там налях вода, а те направиха първите в живота си снимки. След малко продължихме към върха, а пътеката се стесняваше докато напълно изчезна. Тръгнахме уверено само в посока нагоре из гората, а някъде отстрани между дивите банани скачаха маймуни. Не знам колко змии е имало в шумата под краката ни, но по някое време стигнахме ожулени и издраскани на 50 метра под върха. Проблемът беше, че ни делеше отвесна стена (предполагам в горната част на ноздрите), която не можеше да се мине без въже, още по-малко с детската градина. Пробвах да подсечем върха някъде настрани и да излезем на полегатата част на носа, но растителността беше толкова избуяла и гъста, че не ми остана нищо друго освен да свиря отбой. Ходил съм и по Хималаите и по Алпите, но винаги ми е било най-трудно да се катеря по върхове между 1000 и 2000 метра. Няма да забравя един индонезийски сипей, по който драпах цели 2 часа без никакъв прогрес, така че записах и Фело Колима в тази графа и тръгнахме да слизаме. На връщане децата спряха на полянка с изсъхнали дърва и решиха да вземат колкото могат от тях за вкъщи. (Най-богатите африканци готвят на газ, по-бедните - на въглища и най-бедните - на дърва. Да кажеш на африканец - "ти готвиш на дърва"- си е направо обида, а 1 кубик нареден покрай пътя струва малко повече от 1 кибрит в България). Едното от децата свали колана на гащите си и върза голям сноп дърва с него. Друго свали пуловера и върза друг сноп с ръкавите му, а третото си носеше здраво въже. Когато сноповете бяха така завързани, че да не се разпиляват, децата накъсаха дебели и меки листа от гората, които подложиха като възглавници на главите си. След това си помогнаха с вдигането на сноповете и закрепиха балите отгоре. На първото постоянно му падаха гащите, а второто припикаше полуголо докато стигнем селото, но все пак дървата стигнаха до домовете им. Аз също раздадох по някой франк, така че родителите им са останали доволни. Бързо минава детството на децата в Африка и повечето от тях мислят за прехраната или даже получават професия още преди да се научат да четат и пишат. Виждал съм как малко дете разглобява двигателя на Пежо 505 и как десетгодишните деца носят винкели и тръби на главите си. Петгодишните продават вода и сервират на чичковците с няколкомесечни братчета на гърба си, други карат лодки, а трети чистят и търгуват на семейните сергии. Свободно време имат най-вече бебетата, които се търкалят и си играят в прахта по пазарите или калта по улиците - навсякъде там, където ние се позамисляме дали да стъпим. След всичко това е учудващо, че в Африка има толкова деца, които ходят на училище. И повечето от тях се радват, че изобщо могат да си го позволят.

Бенин Сити се намира в Нигерия, Гамбия № 2 е в Гана, а град Мали или Маливил е в северната част на Гвинея. На няколко километра от сенегалската граница планините на Фута Джалон завършват с втория по височина връх на страната Мон Лора (~1500 метра). След него те като отрязани падат на две стъпала 500-600 метра надолу и после плавно се спускат към равнините на резервата Ниоколо Коба. Маливил е само на 130 км от Лабе, но за изминаването им е нужен цял ден при наличието на късмет. Тук му е мястото да отворя една голяма скоба за превоза в Гвинея и състоянието на колите в Африка. Не мога да кажа нищо за задгробния живот на хората, но задгробният живот на повечето от автомобилите започва и продължава безкрайно дълго на черния континент. Най-разпространеният модел е Пежо във всичките му разновидности, а най-много пътници се събират в Пежо 505 - трима на задната, четирима на средната и трима плюс шофьора на предната седалка. Неписано правило е, че шофьорът слага до себе си най-красивата и най-слабата девойка, която заема половината от седалката му. Скоростният лост се намира между краката ѝ, а той бива превключван с нежна усмивка и кадифен поглед. Ясно е, че повечето от ламарините и всички калници са прогнили, а арматурното табло не показва никога нищо. Работят само жизнено важните за всеки автомобил системи, но към тях не се броят спирачките и затова на покрива обикновено се возят 2-3 чевръсти спирачи с камък в ръка. При нужда те скачат долу и слагат камъните под гумите, а другото тяхно задължение е да доливат вода в радиатора, който постоянно къкри през бели пушеци. Ако акумулаторът

е сдал багажа, спирачите имат също грижата да побутнат колата от тук от там и така делото преуспява. Освен всичко това 1 час след Лабе спухаме гума, но сменянето ѝ бе почти като отмора за спирачите, а след още 20 минути и делкото започна да прави номера. Колата нямаше мощност и пред всеки баир пътниците заедно със спирачите слизаха и се качваха пеша нагоре. Така минахме около 20 километра за 2 часа, след което Пезото се заинати и окончателно отказа, а шофьорът тръгна обратно на стоп, с намерението НЯКОГА да докара нова кола. Поспах малко на сянка и неусетно стана следобед, така че започнах да махам на колите, които минаваха по една на час. По някое време спря джип, в който заедно с мен се качиха още двама от пътниците (другите сигурно чакат там и до днес). Кихнахме си още един път цялата тарифа и надвечер бяхме в Маливил. Единственият безплатен стоп извън Европа/Щатите е ако попаднеш на европеец/американец. Всички други са изградили капитализма.

Запътих се към Мон Лора в най-удобното време. Към 7-8 сутрин по междуселските пътища има тъпци от ученици, които да те упътят. След няколко часа стигнах до разклонение, но което даже имаше табелка - Мон Лора 1км (вляво) и Dame de Mali 1км (вдясно). Тръгнах към Мон Лора, но горе нямаше и грам гледка заради избуялите храсталаци. На върха бе вдигната и заградена огромна радиоантена и скоро се появи пазач в бял шлифер. Седнахме пред колибата му, поговорихме си на лош френски, а след малко пазачът посочи едно зелено змийче на 2 метра от нас и каза "Смъртоносно - 5 минути." Удари го с една сопа по главата (която се откъсна наполовина, а тялото и опашката започнаха да се вият на осморки около нея) и спокойно продължи разговора. Чел съм по книжките, че дори и напълно откъсната, змийската глава може да хапе няколко часа след това, така че го снимах от далеч и според информацията на пазача продължих по обрасла пътека на още 300 метра на север. Змиите обикновено усещат човешките стъпки и бягат първи, но винаги може да попаднеш на змийче-непокис, така че гледах предимно в краката си докато най-накрая не стъпих на камък. А от там и от върха на стената, широка може би няколко километра се отвори чудна гледка към зелените равнини на Сенегал. Dame de Mali е част от същата тази стена, която погледната от определено място прилича на женски профил, но впечатляващата гледка е най-вече от върха на тази вече истинска пропаст. А след като се прибрах в Маливил видях друг връх в далечината, към който се запътих на следващия ден. Фело Ланса (~1200 метра пак с профил на нос) се намира на около 12 км на запад в подножието на Маливил и интересното е, че постоянно слизаш към него, въпреки че си тръгнал да го изкачиш. Малко преди върха съвсем се спускаш в едно гнусно дере, след което вече нещата си идват на мястото и започва едночасовото драпане. Отново се появиха 3 малки гида и този път те добре познаваха пътеката, въпреки че "пътека" може би я наричат само местните. Стигнахме до 5 почти отвесни и критични метра, но този път ги минахме с детската градина и като награда малко под върха те ми показаха един огромен камък. Камък, като камък - си казах. Да ама не. До него беше оставен по-малък камък и когато удариш големия камък от него се разнасяше звън като от камбана - кристален и чист и ехтящ на стотици метри наоколо. Трябва вътре да е имало огромен резонатор. Сигурно и в България има такива камъни, но поне аз никога не бях виждал и чувал подобна мистерия. След няколко месеца разбрах за още един такъв камък в северна Гана и специално отидох до мястото, но там гидове не се появиха и въпреки, че "очухах и оглозгах" всичко по върха не можах да го открия. Така е по-добре.

След 3-4 дни се завърнах отново в Лабе с кола в окаяно положение, която стигна до там с 14 човека (10 вътре, двама спирача и двама в багажника) само благодарение на майсторството на шофьора. Беше събота - дойде ред и на Фело Стар, но това не бе поредният връх, а местният футболен отбор, който като първенец на Гвинея щеше да участва в африканската шампионска лига. Имах уговорка да гледаме мача с Давид Трезеге (20) - момче, което продаваше бензин в шишета пред стадиона. Белият човек "има око" най-вече за физиономии на белите хора. Трудно се разпознават жълтурките, негрите, дори индианците, а и най-добрите физиономисти имат проблеми

с лицата на другите раси. Така аз разпознавах африканците най-вече по дрехите или по характерни белези и заговорих няколко Давид Трезеге-та (20) докато намеря този, който ми се зарадва. После седнахме на стадиона, в далечината се виждаше носа на Фело Колима, а Фело Стар играха с друг местен отбор от 3 дивизия и всички футболисти бяха прекалено технични, за да играят с определена цел и тактика. Не издържах мача до края и си тръгнах, а след това още един път срещнах германец с велосипеда. Дрехите и косата му бяха целите в червено от крайпътната прах. Не ми е ясно, защо в тази китна и красива страна с изключително умерен за Африка климат, нямаше никакви туристи, но през цялото си пътуване видях най-много петима бели с раница, а с германец се засякохме още 2-3 пъти. Но за него - по-късно... Затова пък биеше на очи, че стотици американски младежи от "корпуса на мира" (като бетер комунистическа бригада) работеха в Лабе, а други бяха обсебили по-големите градове на Фута Джалон. Предполагам, че по време на стачките през Януари 2007 99% от тях са напуснали веднага за Сенегал. Всъщност Гвинея е изключително богата на природни ресурси страна, така че освен тези доброволци имаше и доста по-възрастни специалисти, които работеха по мините за злато, боксит или диаманти и изкарваха добри пари. Даже допускам, че поверията около Фело Баджар и дяволите са пуснати в обръщение точно за места, които в бъдеще ще се разработват като мини.

Следващият град по пътя ми беше Пита. Средната надморска височина на Фута Джалон е около 1000 метра и тук през африканската зима е топло колкото в България през лятото - тоест температурите са поносими. През нощта дори става студено, но джинът и уискито се продават под път и над път и бутилката висококачествен гвинейски алкохол струва 10 000 франка - към 2 лева. Местността около Пита е залесена предимно със смърчове и най-голямата забележителност на района са водопадите на Кинкон (както винаги пътувах само с карта, на нея бе отбелязано Chutes de Kinkon и тъй като не знаех, а и до сега не знам добре френски се чудих поне 2 дни какви ще са тия "шутове" и кой е този "кинкон". Все пак реших да се пробвам, защото бяха отбелязани с голяма зелена звезда - тоест атракция от първа величина). Пристигнах в град Пита, налучках някак си първия публичен дом, но собственика на "заведението" бил излязъл и щял да се прибере едва след няколко часа. 90% от "хотелите" в Африка работят и като барове за да изкарат още пари, а 90% от баровете са публични домове по същата причина. Така гвинейските проститутки ми предложиха да изчакам собственика в тяхната чаровна компания, но аз ги отсвирих и продължих търсенето. След още половин час стигнах до бар "Света Гора" (бар без хотел или публичен дом) и срещу 2\$ келнерът ми предложи да се настаня в стаята му, а той набързо се изнесе. На другия ден поех в посока към водопадите и с постоянните "нджарам, налато, мерсуде, бенгуре" си проправих пътя натам. Преди село Кинкон има военни, които събират пари за водопада, но сутринта минах през бариерата им преди те да са се събудили, а на връщане заявих, че входната такса по никакъв начин не може да бъде платена на изхода. През цялото време се разминавах с деца, тръгнали на училище в Пита, които ми лепнаха прякора "мосю бланк" (господин бял), а аз галювно им отвръщах с "мои малки чернилки". И най-накрая поприказвах с Фатмата, която ме научи как е "затваряй си устата" на пулар. Така в шеги и закачки стигнах до водопада (~150 метра), където хапнах и направих няколко снимки. Едва по обяд се появиха два джипа с младежи от "Корпуса на мира", но иначе бях сам през цялото време и се разходих още по надолу по реката. В ниското има китайски ВЕЦ, от където трябваше да започне пътеката за по-изолираните и красиви водопади при Камбадага, но се оказа, че те са на един ден път пеша и ги оставих за следващото идване.

Преди години се запознах с един връстник от Либерия, когото и досега виждам редовно. Дълго време той ми беше нещо като еталон за черен цвят на кожата, но през 2003 ходих до Судан и тази държава разби всичките ми тогавашни представи. Хората в Судан бяха от черни по-черни и съм напълно убеден, че журналистите описващи положението в Дарфур като конфликт между бели араби и черни нилотски племена никога няма да могат да различат едните от другите. Върнах се вкъщи, видях случайно

Дъглас (така се казва либериеца) на улицата, загледах се в лицето му и без изобщо да го поздравя казах - "Дъглас, ама ти си бил бял човек бе...". После му разказах цялата история и даже сега, когато обиколих Западна Африка все още не съм виждал покатранени лица от суданските. Следващият град по пътя ми се казваше Далаба, а хората там бяха в другата крайност - едни от най-белите африканци. Поради мекия климат, най-високо разположеният град в Гвинея - Далаба - е бил любимо място на французите и повечето от местните са разбъркали гените си с техните. В началото на Декември в Далаба имаше някаква проклета конференция и аз като по чудо изобщо намерих стая. След това срещнах отново германеца. Поради липса на квартира той бе тръгнал да си разпъва палатката, но в хотела имаше и тоалетна делукс и вода (даже топла), така че двамата се побрахме в моята стая. Свалихме едноседмичната мръсотия (топлата вода си беше направо необходимост при студа надвечер), а после се почерпихме с по няколко бири. Германецът се оказа на 55 години, които не му личаха. Оставил жена си по плажовете на Гамбия и обиколил Гвинея-Бисау и Гвинея с колело. По пътя срещнал холандец, който се издържал от писането на книги ("Как да се движим с велосипед из Африка"), но холандецът бил с много багаж и се движел прекалено бавно, така че на втория ден се разделили. Маршрутите му бяха средно по над стотина километра на ден, което си е направо геройство по тези хълмисти и разбити селски пътища. После пихме още и по някое време разбрахме и каква е тази конференция. Група германци от една неправителствена организация събрали тук елита на страната и им устроили семинар по администрация. Като помощ към братския гвинейски народ неправителствената организация напълнила хотелите в Далаба с презервативи Blausiciegel достатъчни за една петилетка напред. Немците от делегацията седяха до нас и хрупаха американски фъстъци от алуминиеви пликчета. Всичко това изглеждаше адски странно в страна, където фъстъците се продават навсякъде и пликче американски фъстъци струва колкото тон от местните, но ние пихме по още една гвинейска бира и си легнахме. Блажени са всички, които не са опирали до проекти за "помощ на третия свят". А забележителностите около Далаба са Фело Каваду (~1300 метра, които качих с група момиченца), едно красиво езеро при изворите на Бафинг (приток на Сенегал) и 10 метров водопад, чието име вече не помня. До него и обратно ходих цял ден, защото понякога с часове не срещам хора, а около Далаба има още маршрути поне за няколко седмици.

Отворете който и да е български географски справочник и след като намерите вътре Гвинея ще прочетете в графата транспорт, че жепе линия дълга 900 км свързвала Конакри с Канкан. Винаги съм предполагал, че справочниците най-нагло преписват информацията един от друг, но ето че намерих и доказателството. Когато французите са напусkali страната може и да е имало 900 км, но сега по тази отсечка има най-много 90 метра релси и то само в участъците, където те се пресичат с асфалта. От там просто никой не е могъл да ги извади и изкорми, а другите са окрадени, продадени, пропити и пропилены мнооого отдавна заедно с траверсите. Канкан не трябва да се бърка нито с мексиканския курорт нито с дивия френски танц - това просто е един голям град в източната част на страната. Разквартирувах се в нещо като зоологическа градина - в стаята ми първо влезе маймунката от двора, а след това котка заедно с коза, която се беше наточила на току-що купената папая, но ги изгоних, хапнах набързо и отидох до автогарата. Трябва да си призная, че изпитах някакъв порив на радост, когато след близо два месеца видях отново автобус. То всъщност си беше камион, преустроен по африкански, но гледката си оставаше все така величествена (когато през Април стигнах обратно в Мароко изпитах същото умиление при вида на първата боклукчийска кофа). А на автогарата местните престанаха да разбират фуланските ми поздрави и заявяваха, че са бамбара или малинки (за тях в следващия пътепис). Всичко това значеше, че съм приближил поредната граница. След още няколко дни стигнах и до нея по широк асфалтов път. Заставата беше една сламена колиба и като се обяснихме за 10 минути с граничаря той ми удари втори входен печат и каза - Добре дошъл в Гвинея. Казах му - Отивам си, вземи другия печат - а след това той заби и него в паспорта със същата широка усмивка и ми махна за довиждане. Над заставата

Пътепис: Гвинейски фелописи

се вееше знаме в червено, жълто и зелено, а на стотина метра напред друго знаме - в зелено, жълто и червено. До сламената колиба имаше клетка, в която бяха натъпкани три папагала - също зелен, жълт и червен. Почувствах се за момент като в кадър от филм и докато се усетя вече бях в Мали.